

NORGES HØYESTERETT

Den 12. juni 2013 avsa Høyesterett kjennelse i

HR-2013-01252-A, (sak nr. 2012/2087), sivil sak, anke over kjennelse,

Staten v/Skatt øst

(Regjeringsadvokaten
v/advokat Karl Otto Thorheim – til prøve)

mot

Telenor Eiendom Holding AS

(advokat Cecilie Aasprong Dyrnes)

S T E M M E G I V N I N G :

- (1) Dommer **Noer**: Saken gjelder kravet til søksmålskompetanse i sak om gyldigheten av vedtak om etterberegning av merverdiavgift. Spørsmålet er om et selskap som inngår i en fellesregistrering etter merverdiavgiftsloven § 2-2 tredje ledd, har selvstendig søksmålsadgang i sak om gyldigheten av etterberegningensvedtak relatert til selskapets transaksjoner. Alternativet er at søksmål bare kan reises av det fellesregistrerte avgiftssubjektet, eventuelt selskapene i fellesregistreringen i fellesskap.
- (2) Telenor Eiendom Holding AS (heretter Telenor Eiendom) driver utleie av fast eiendom, og er et heleid datterselskap av Telenor ASA. Selskapet har stått som fellesregistrert med blant annet morselskapet i Merverdiavgiftsregisteret fra år 2001, jf. merverdiavgiftsloven 1969 § 12 tredje ledd og merverdiavgiftsloven 2009 § 2-2 tredje ledd.
- (3) Etter bokettersyn hos Telenor Eiendom for årene 2007–2009 traff Skatt øst 14. januar 2011 vedtak om etterberegning av avgift samt renter og tilleggsavgift på til

sammen nesten 7,8 millioner kroner overfor Telenor ASA. Telenor ASA påklaget avgjørelsen til Klagenemnda for merverdiavgift, som 20. juni 2011 opprettholdt vedtaket.

- (4) Telenor Eiendom reiste 15. desember 2011 søksmål mot staten med krav om at klagenemndas vedtak oppheves. Staten påsto seg frifunnet, og reiste i tilsvaret også spørsmål om kravet til partstilknytning i tvisteloven § 1-3 var oppfylt. Etter at partene hadde uttalt seg, la staten ned påstand om avvisning, mens Telenor Eiendom påsto saken fremmet. For å avverge full avvisning har Telenor ASA trådt inn på saksøkersiden.
- (5) Oslo tingrett avsa 30. mai 2012 kjennelse der søksmålet fra Telenor Eiendom ble avvist, og staten tilkjent sakskostnader med 12 000 kroner. Tingretten la vekt på at vedtaket rettet seg mot Telenor ASA, og at merverdiavgiftsloven § 61 andre ledd forutsetningsvis måtte forstås slik at bare selve avgiftssubjektet, her fellesregistreringen v/Telenor ASA, kan reise sak.
- (6) Telenor Eiendom anket til Borgarting lagmannsrett, som ved kjennelse 30. oktober 2012 tok anken til følge og fremmet saken for tingretten. Kjennelsen har slik slutning:
- "1. Saken fremmes for realitetsbehandling i tingretten med Telenor Eiendom Holding AS som saksøker.**
- 2. Staten v/Skatt øst dømmes til å betale til Telenor Eiendom Holding AS 14 500 – fjortentusenfemhundre – kroner i saksomkostninger for lagmannsretten innen 2 – to – uker etter forkynnelsen av denne kjennelsen.**
- 3. Staten v/Skatt øst dømmes til å betale til Telenor Eiendom Holding AS 15 950 – femtensusenihundreogfemti – kroner i saksomkostninger for tingretten innen 2 – to – uker etter forkynnelsen av denne kjennelsen."**
- (7) Lagmannsretten la avgjørende vekt på at etterberegningen i sin helhet var basert på bokettersyn hos Telenor Eiendom. Det ble dessuten vist til at en fellesregistrering er foranderlig, og at man ville kunne oppleve at det rapporterende selskap var avviklet når det ble aktuelt med søksmål.
- (8) Staten v/Skatt øst har anket til Høyesterett. Anken gjelder rettsanvendelsen.
- (9) Høyesteretts ankeutvalg besluttet at saken skulle avgjøres av Høyesterett i avdeling, jf. domstolloven § 5 første ledd andre punktum, og at behandlingen skulle følge de regler som gjelder for anke over dommer, jf. tvisteloven § 30-9 fjerde ledd.
- (10) Ankende part, *staten v/Skatt øst*, har i korte trekk gjort gjeldende:
- (11) Fellesregistrering av samarbeidende selskaper innebærer at selskapene blir ett avgiftssubjekt etter merverdiavgiftsloven. Fellesregistreringen skal velge en representant, og avgiftssubjektet – de fellesregistrerte selskapene – registreres på dette selskapets organisasjonsnummer.
- (12) Vedtaket i saken er rettet mot det selskap som representerer fellesregistreringen. Det er da dette selskap som innehar søksmålskompetansen. Det innebærer at det bare er den fellesregistrerte enheten – eventuelt samtlige selskaper under fellesregistreringen – som kan reise sak om gyldigheten av avgiftsvedtak som gjelder selskapene i gruppen.

- (13) Lagmannsretten har i for stor grad bygget avgjørelsen på tvisteloven § 1-3 om rettslig interesse. Spørsmålet må avgjøres etter en tolkning av merverdiavgiftslovens søksmålsbestemmelser sett i sammenheng med reglene om fellesregistrering.
- (14) Merverdiavgiftsloven § 61 gir forutsetningsvis uttrykk for at det bare er selve avgiftssubjektet som kan reise sak. Forarbeidene gir støtte til denne tolkningen. Det uttales her at reglene om søksmål i merverdiavgiftsloven er som på skatteområdet. Innenfor skatteretten er det lagt til grunn at kun skattyter kan reise sak, og at de generelle reglene om rettslig interesse ikke kommer inn som supplement, jf. Rt. 1996 side 596. Ingen reelle hensyn taler for å ha ulike regler på de to rettsområdene.
- (15) Også rettskraftsvirkningene må trekkes inn. Fellesregistreringen inngir én omsetningsoppgave basert på omsetningen for samtlige selskaper i gruppen. Selskapene i fellesregistreringen er solidarisk ansvarlige for avgiftskravet. Det er derfor nødvendig at en dom binder samtlige selskap. Dette oppnås ikke dersom det enkelte selskap tillates å stå som saksøker.
- (16) Telenor Eiendom har som grunnlag for ugyldighetspåstanden subsidiært vist til at den avgiftspliktige del av omsetningen i den fellesregistrerte enheten utgjør mer enn 95 % av total omsetning. Konsekvensene av å være en del av fellesregistreringen får derfor betydning ved gyldighetsvurderingen. Det er da uryddig om det enkelte selskap kan reise sak om sin del av oppgjøret.
- (17) Det overordnede hensyn må være å få en forutsigbar regel og en god og praktikabel løsning. Det forutsetter at selskapene i fellesregistreringen også må opptre som en enhet ved søksmål. Selskapene kan ikke nyte godt av fellesregistreringen ved den materielle behandlingen av avgiftskravet, hvis de ikke også opptre som en enhet ved søksmål.
- (18) Staten v/Skatt øst har lagt ned slik påstand:
- "1. Søksmål anlagt av Telenor Eiendom Holding AS avvises.**
 - 2. Staten tilkjennes sakskostnader for alle instanser."**
- (19) Ankemotparten, *Telenor Eiendom Holding AS*, har i korte trekk gjort gjeldende:
- (20) Det er ikke riktig at transaksjonsselskapet avgir sin selvstendige rettssubjektivitet ved å være del av en fellesregistrering. Konsekvensen av et slikt syn kan bli at det selskapet som sitter igjen med den endelige avgiftsbyrden ikke får prøvd etterberegningen for domstolene.
- (21) Ved skattlegging er skattyters skatteevne det sentrale. Merverdiavgift er rettet mot selve transaksjonen. Avgiftssubjektet er av underordnet betydning og kun nødvendig å definere for oppgavepliktens del. Dette er en vesentlig forskjell mellom de to rettsområdene som gjør at det ikke er grunnlag for å trekke slutninger om søksmålskompetansen fra skatteområdet til avgiftsretten. For øvrig er ligningsloven § 11-1 tydelig på at den gjelder søksmål fra skattyter. Merverdiavgiftsloven § 61 inneholder ikke noen tilsvarende presisering.
- (22) Mellom de deltakende selskapene får aksjeloven § 3-9 anvendelse. Det innebærer at det enkelte selskap bærer sine egne utgifter. Avgiften blir derfor liggende hos

transaksjonsselskapet til slutt. Det gjelder også tilleggsavgiften, som er av pønål karakter, og krever at det foreligger forsett eller uaktsomhet fra selskapets side, jf. merverdiavgiftsloven § 21-3. Søksmålskompetansen må ligge hos den enhet som rent faktisk rammes av vedtaket.

- (23) Selv om selskapene deltar i en fellesregistrering, legger avgiftsreglene en rekke plikter på det enkelte selskap. Det gjelder for eksempel plikten til å utarbeide avgiftsspesifikasjon og avgiftsoppgjør. Ved omsetning utad skal selskapene bruke eget organisasjonsnummer. Det enkelte selskap er derfor fremdeles avgiftssubjekt i en rekke relasjoner.
- (24) Staten har ingen beskyttelseverdige interesse i at bare fellesregistreringen skal kunne reise sak. Selskapene har plikt til å betale beregnet avgift umiddelbart, selv om beløpet er omstridt. Solidarforpliktelsen får derfor sjelden noen realitet.
- (25) Det har ikke oppstått problemer tidligere knyttet til søksmålsreglene, og praksis har variert slik at klage og søksmål fra både det enkelte selskap og fra fellesregistreringen har blitt akseptert.
- (26) Fellesregistreringen som enhet er en fiksjon, og det er tvilsomt om den kan anses å ha partsevne etter tvisteloven § 2-1. Uansett vil det være sterk sannsynlighet for at fellesregistreringen har ulik identitet og/eller sammensetning på transaksjons- og søksmålstidspunktet. Det kan skape usikkerhet både med hensyn til hvem som skal opptre på vegne av fellesskapet og om transaksjonsselskapets interesser vil bli tilfredsstillende ivaretatt.
- (27) Telenor Eiendom Holding AS har lagt ned slik påstand:
- "1. Anken forkastes.
 2. Telenor Eiendom Holding AS tilkjennes sakens omkostninger for alle rettsinstanser."
- (28) *Mitt syn på saken*
- (29) Spørsmålet i saken er om transaksjonsselskapet har søksmålskompetanse ved søksmål om gyldigheten av vedtak rettet mot et fellesregistrert avgiftssubjekt. Jeg nevner innledningsvis at saken gjelder videre anke over en kjennelse, og at Høyesteretts kompetanse er begrenset til å prøve lagmannsrettens generelle rettslige forståelse av en skreven rettsregel, jf. tvisteloven § 30-6 bokstav c.
- (30) Telenor Eiendom inngår i fellesregistrering i Merverdiavgiftsregisteret med Telenor ASA og øvrige konsernselskaper. Til sammen er 70 selskaper med i fellesregistreringen, og Telenor ASA er rapporterende selskap.
- (31) Vilkårene for fellesregistrering er at minst 85 % av kapitalen i hvert selskap eies av de fellesregistrerte samarbeidende selskaper, jf. tidligere merverdiavgiftslov av 19. juni 1969 nr. 66 § 12 tredje ledd:
- "Samarbeidende selskaper kan anses som én avgiftspliktig virksomhet når minst 85 pst. av kapitalen i hvert selskap eies av et eller flere av de samarbeidende selskaper og selskapene er fellesregistrert. Alle deltakende selskaper er da solidarisk ansvarlige for riktig betaling av avgiften."**

- (32) Bestemmelsen er nå erstattet av merverdiavgiftsloven av 19. juni 2009 nr. 58 § 2-2 tredje ledd, som fastsetter at to eller flere selskaper ”kan registreres som ett avgiftssubjekt” på samme vilkår som etter tidligere lov.
- (33) Som påpekt av lagmannsretten har en fellesregistrering kun avgiftsrettslige konsekvenser, og ikke skatte-, regnskaps- eller revisjonsrettslige følger. Formålet med ordningen er at merverdiavgiftsreglene skal virke likt, uavhengig av om virksomheten er organisert som ett selskap eller som et konsern bestående av flere selskaper. Ved å fellesregistrere seg, får selskapene fradragsrett for den samlede inngående avgift til selskapene i gruppen, jf. Ot.prp. nr. 17 (1968–1969) side 53. Det vil være en fordel for eksempel for selskaper som har organisert seg slik at ett selskap i gruppen eier driftsmidlene mens et annet står for omsetningen. Motstykket er at selskapene blir solidarisk ansvarlige for avgiftsbetalingen.
- (34) Fellesregistreringen innebærer at det leveres én avgiftsoppgave og foretas ett samlet avgiftsoppgjør. De deltakende selskapene velger ett selskap som rapporterende selskap og blir registrert på dette selskapets organisasjonsnummer i Merverdiavgiftsregisteret.
- (35) Som nevnt følger det av merverdiavgiftsloven § 2-2 tredje ledd at de fellesregistrerte selskapene utgjør "*ett avgiftssubjekt*". Også etter tidligere lov ble de fellesregistrerte selskapene ansett som én avgiftspliktig enhet, jf. Ot.prp. nr. 17 (1968–69) side 53.
- (36) Statens hovedsynspunkt er at det innenfor avgiftsområdet er *avgiftssubjektet* som må reise sak. Dette begrepet er i 2009-loven § 1-3 første ledd bokstav d definert som "den som er eller skal være registrert i Merverdiavgiftsregisteret". Tilsvarende definisjon var ikke gitt i den gamle loven, men det følger av forarbeidene at den nye definisjonen tilsvarte betegnelsen "den avgiftspliktige" i tidligere lov, jf. Ot.prp. nr. 76 (2008–09) side 49.
- (37) I vår sak er det den fellesregistrerte enheten v/Telenor ASA som er avgiftssubjektet. Spørsmålet er hvilken betydning det har for Telenor Eiendoms søksmålskompetanse.
- (38) Utgangspunkt må tas i en vurdering av om Telenor Eiendom har *søksmålskompetanse etter tvisteloven § 1-3 andre ledd*, som lyder:
- "Den som reiser saken, må påvise et reelt behov for å få kravet avgjort i forhold til saksøkte. Dette avgjøres ut fra en samlet vurdering av kravets aktualitet og partenes tilknytning til det."**
- (39) I saker om offentlig myndighetsutøvelse kan den som vedtaket er rettet mot, reise sak om gyldigheten av vedtaket. Vedtaket om etterberegning i vår sak var angitt å gjelde Telenor Eiendom v/ Telenor ASA. Det var presisert at Telenor ASA var avgiftssubjektet for etterberegningen, og at etterberegningen skjedde overfor dette selskapet. Det er ingen tvil om at de fellesregistrerte selskapene v/Telenor ASA har søksmålskompetanse. Uten at det er avgjørende i forhold til Telenor ASA tilføyer jeg: Kravene til *partsevne* for fellesregistreringen må etter mitt syn anses oppfylt etter tvisteloven § 2-1 andre ledd, så lenge søksmålet gjelder gyldigheten av det avgiftsvedtaket som er rettet mot enheten. Jeg legger da avgjørende vekt på at loven har utpekt fellesregistreringen som pliktsubjekt for avgiftskravet.

- (40) Telenor Eiendom er på sin side ikke oppgitt som avgiftssubjekt i vedtaket til Skatt øst. Men vedtaket gjelder dette selskapets omsetning og det er dette selskapet som skal belastes avgiften, jf. prinsippet i aksjeloven § 3-9 andre ledd. Etterberegningen er basert på Telenor Eiendoms avgiftsoppgaver og på bokettersyn her.
- (41) Jeg er derfor enig med lagmannsretten i at Telenor Eiendom må anses å ha et reelt behov for å kunne reise søksmål om vedtaket, og at vilkårene for å ha søksmålskompetanse etter tvisteloven er oppfylt også for dette selskapets del, jf. til sammenligning Rt. 2012 side 159 avsnitt 53–54. Spørsmålet er om søksmålsadgangen er begrenset som følge av særreglene om fellesregistrering og søksmål på avgiftsområdet, på samme måte som kun skattyter kan reise sak på skatterettens område.
- (42) Merverdiavgiftsloven av 1969 § 61 ga i første ledd regler blant annet om hvem som på statens vegne skulle anses som part. I andre ledd het det:
- "Når en domstol finner at den avgiftspliktige bare skal betale en del av et omtvistet avgiftsbeløp eller bare skal ha tilbake en del av et tilbakebetalingskrav, og det ikke foreligger tilstrekkelige opplysninger til å fastslå det riktige beløp, skal det i domsslutningen angis hvorledes ny fastsettelse blir å utføre."**
- (43) Bestemmelsen er videreført i nåværende lov § 20-1 om søksmål mot staten, som i andre ledd første punktum fastslo:
- "Når domstolen i søksmål mot staten som gjelder rettigheter og plikter etter denne lov kommer til at et avgiftssubjekt bare skal betale en del av et omtvistet avgiftsbeløp eller bare skal ha tilbake en del av et tilbakebetalingskrav, og det ikke foreligger tilstrekkelige opplysninger til å fastslå det riktige beløpet, skal det i domsslutningen angis hvordan ny fastsetting skal utføres."**
- (44) Ved lovendring i 2011 ble "et avgiftssubjekt" endret til "noen", men uten at det har betydning for saken her.
- (45) Etter min mening kan man ikke av *ordlyden* i bestemmelsene utlede noe entydig. Paragrafene gir regler om utformingen av domsslutningen og innebærer at det i dommen skal gis en materiell veiledning for avgiftsoppgjøret. Selv om begrepet "avgiftssubjektet" er brukt, er det ikke tilstrekkelige holdepunkter for at dette er ment å løse spørsmålet om hvem som har søksmålskompetanse i en sak som vår.
- (46) Jeg peker her på at begrepet avgiftssubjekt ikke brukes entydig i loven. Eksempelvis sier § 15-10 andre ledd at "Avgiftssubjektet skal beregne utgående merverdiavgift" og § 15-14 første ledd at bare den som er "registrert avgiftssubjekt" kan oppgi merverdiavgiftsbeløp i salgsdokumentasjon. Det kan ikke være tvil om at begrepet i denne sammenheng må forstås som det enkelte avgiftspliktige selskap i fellesregistreringen, ikke fellesregistreringen som sådan.
- (47) Heller ikke i *forarbeidene* er spørsmålet direkte berørt. Men jeg nevner at det i forarbeidene til 1969-lovens regler om inndrivelse og søksmål sies at "bestemmelsene ... svarer til bestemmelser i skattebetalingsloven av 21. november 1952", jf. Ot.prp. nr. 17 (1968–69) side 61. Skattebetalingsloven § 48 nr. 5 fastsatte at søksmål "fra en skattepliktig" til prøving av ligningsavgjørelse må reises innen en viss frist. Videre ga § 48 nr. 6 tilsvarende regler om utforming av domsslutningen som i merverdiavgiftsloven § 61. Bestemmelsene er nå videreført i ligningsloven av 13. juni 1980 nr. 24 § 11-1.

Ligningsloven § 11-1 er blitt forstått slik at kun skattyter kan reise sak om gyldigheten av ligningsvedtak, jf. Rt. 1996 side 596, hvor Høyesteretts kjæremålsutvalg uttalte:

"Utvalget antar at ligningsloven § 11-1 er uttømmende når det gjelder hvem som kan opptre som part i skattesaker, og at den ikke suppleres av tvistemålsloven § 54 som en selvstendig hjemmel. I dette tilfelle er det Baker Hughes Oilfield Operation Inc som er skattyter, og er den som må opptre som saksøker i saken."

- (48) Jeg er enig med staten i at uttalelsen i forarbeidene om at reglene om søksmål i merverdiavgiftsloven skulle tilsvare bestemmelsene i skattebetalingsloven, gir en viss støtte for at bare selve avgiftssubjektet kan reise sak. På den annen side var den del av skattebetalingslovens bestemmelse som uttrykkelig omtalte skattyter som den som reiste søksmål, ikke tatt inn i merverdiavgiftsloven da uttalelsen falt. På dette tidspunkt var det dessuten ikke avklart i rettspraksis hvordan skattebetalingsloven skulle forstås på dette punkt. Og spørsmålet om søksmålskompetanse i skattesaker har dreid seg om hvorvidt *andre* enn den som er pålagt skatteplikten skal få gå til sak. I vår sak er spørsmålet om det selskap, som ved sine transaksjoner har gitt grunnlag for avgiftsvedtaket og som vil bli belastet avgiften, skal nektes å gå til sak.
- (49) Staten har også vist til uttalelser i Prop. 1 LS (2010–11) i forbindelse med innføring av søksmålsfrister i merverdiavgiftsloven, hvor det heter:
- "I merverdiavgiftsloven skal avgiftssubjektet kunne gå til søksmål til prøving av et avgiftsoppgjør i seks måneder regnet fra utløpet av den terminen avgiftsoppgjøret gjelder eller fra melding om vedtak ble sendt avgiftssubjektet. Dette innebærer at avgiftssubjektet innen en frist på seks måneder kan gå til søksmål for å prøve gyldigheten av et avgiftsoppgjør basert på omsetningsoppgaven som det selv har levert inn."**
- (50) Selv om begrepsbruken her støtter statens syn, er den problemsstilling vår sak gjelder, ikke uttrykkelig nevnt eller drøftet, og det er derfor noe begrenset hva man kan legge i dette.
- (51) Min konklusjon er at forarbeidene ikke gir klare holdepunkter for at man har ment å regulere hvem som har søksmålskompetansen ved fellesregistreringer.
- (52) Fra statens side er det videre vist til *rettskraftsreglene* og anført at disse må få betydning ved tolkningen.
- (53) Jeg er enig i at rettskraftsreglene har interesse, i den forstand at en dom som går transaksjonsselskapet imot ikke kan påberopes overfor de øvrige selskaper i fellesregistreringen eller mot fellesregistreringen som sådan, jf. tvisteloven § 19-15. I prinsippet vil derfor fellesregistreringen, eller de øvrige selskaper, kunne reise ny sak om avgiftsvedtaket uhindret av at transaksjonsselskapet tapte i sin sak mot staten. Og i en sak hvor solidaransvaret gjøres gjeldende overfor selskapene, vil de kunne bestride gyldigheten av vedtaket. Situasjonen synes likevel å være nokså upraktisk, og jeg kan ikke se at hensynet til rettskraften bør tillegges stor vekt ved avgjørelsen.
- (54) Staten har påpekt at *hensynet til klarhet og forutberegnelighet* tilsier at bare det selskap som på vegne av de fellesregistrerte selskapene inngir omsetningsoppgave, kan reise sak. Etter statens syn vil en annen løsning gjøre at søksmålskompetansen vil variere avhengig av grunnlaget for avgiftsvedtaket i det enkelte tilfelle.

- (55) Jeg er enig i at en regel om at det kun er den fellesregistrerte enheten som kan reise sak, vil gi en klar og lett praktikabel løsning. Hensynet til at man bør tilstrebe like regler innenfor avgifts- og skatteretten trekker i samme retning.
- (56) På den annen side kan frykten for at dette vil lede til uklarhet etter min mening synes noe overdrevet. Som den klare hovedregel vil avgiftsvedtak gjelde det enkelte selskap innenfor fellesregistreringen, og ha sin bakgrunn i dette selskapets transaksjoner. Det er en slik situasjon vår sak gjelder. Jeg peker videre på at spørsmålet ikke synes å ha voldt praktiske problemer tidligere, til tross for at adgangen til fellesregistrering har eksistert siden loven ble gitt i 1969.
- (57) Telenor Eiendom har på sin side pekt på praktiske problemer som vil kunne oppstå dersom det aktuelle selskap innen fellesregistreringen ikke anses å ha rettslig interesse i å reise sak om avgiftsvedtak som gjelder selskapet. Det er vist til at fellesregistrering er frivillig, og at det over tid vil variere hvor mange og hvilke selskap som inngår i enheten. Dersom rapporterende selskap eller det selskap avgiftsplikten gjelder går ut av fellesregistreringen etter at den avgiftspliktige omsetningen fant sted, kan en regel om at det kun er fellesregistreringen som kan reise sak, føre til usikkerhet om hvem som i en gitt situasjon har søksmålskompetansen.
- (58) Det avgjørende for meg er likevel at det enkelte selskaps rett til å reise sak om avgiftsvedtak som gjelder selskapets egen omsetning, må anses hjemlet i de generelle reglene om søksmålskompetanse. Når vedtaket er direkte knyttet til dette selskapet, må det kreves klare holdepunkter for å fravike utgangspunktet om søksmålsrett. Hverken det som er trukket fram fra lovteksten eller forarbeidene, eller reelle hensyn for den del, har en slik tyngde at det kan tilsi at det gjøres unntak fra tvistelovens generelle regler selv om selskapet inngår som del av en fellesregistrering.
- (59) Anken over lagmannsrettens generelle lovforståelse kan etter dette ikke føre fram. Staten skal etter hovedregelen i tvisteloven § 20-2 dekke ankemotpartens sakskostnader. Det er etter mitt syn ikke tungtveiende grunner som gjør det rimelig å gjøre unntak fra dette. Ankemotparten har krevd sakskostnader for Høyesterett med 196 000 kroner. Det er ikke protestert mot kravet og oppgaven legges til grunn.
- (60) Jeg stemmer for denne

K J E N N E L S E :

1. Anken forkastes.
2. I sakskostnader for Høyesterett betaler staten v/Skatt øst til Telenor Eiendom Holding AS 196 000 – etthundreogtittisekstusen – kroner innen 2 – to – uker fra forkynnelsen av denne kjennelse.

- (61) Dommer **Webster:** Jeg er i det vesentlige og i resultatet enig med førstvoterende.
- (62) Dommer **Endresen:** Likeså.
- (63) Dommer **Bårdsen:** Likeså.
- (64) Justitiarius **Schei:** Likeså.
- (65) Etter stemmegivningen avsa Høyesterett denne

K J E N N E L S E :

1. Anken forkastes.
2. I sakskostnader for Høyesterett betaler staten v/Skatt øst til Telenor Eiendom Holding AS 196 000 – etthundreognittisekstusen – kroner innen 2 – to – uker fra forkynnelsen av denne kjennelse.

Riktig utskrift bekreftes: